

[O. Kier.]

henstiller jeg til den højtærede Minister at tage den under overordentlig velvillig Overvejelse.

Jeg vil derefter gerne omtale en Sag, som ikke har kulturel, men beskæftigelsesmæssig Betydning, en Sag, som har været omtalt ved næsten hvert eneste Møde, som har været afholdt i denne Sal under denne Finanslovbehandling, nemlig Benzinsagen. Det Cirkulære, som Det erhvervsøkonomiske Raad udsendte den 12. September, er maaske det klareste, som er udsendt af dette Raad — ellers er det jo ikke Klarhed, det bliver beskyldt for —, men det mærkelige er, at hvis man i Dag spørger Folk ude i Landet, hvad det er, de faar Brugstilladelse til, hvorfor den runde Plakat bliver klistret paa deres Bilvindue, saa ved de faktisk ikke, at det, de faar Tilladelse til, er at bruge Benzin. Vognen kan de jo nemlig bruge, naar de vil, bare de ordner sig med Politiet og betaler den Skat, der ækvivalerer den Benzinskat, som de unddrager sig ved at bruge f. Eks. Sprit eller Benzol. Imidlertid kan man jo ikke have en Gasfabrik i sin Bil, saa det er muligt, det bliver praktisk talt det samme.

Naar de Handelsrejsende derfor saa kraftigt, som de har gjort det, har rejst Spørgsmaalet om Tilbagebetaling af Skat og om Forsikringen, er det for saa vidt velbegrunderet. Paa den anden Side tror jeg, man kunde have undladt at proklamere Sagsanlæg, hvis man havde været helt klar over Cirkulæret af 12. September. Jeg forstaar imidlertid godt de Handelsrejsendes Harme og Ærgrelse over at skulle se deres Vogn staa stille og at skulle se paa deres Plakat om, at de faar 20 Liter Benzin, naar de faktisk, hvis de i det hele taget er nødt til at køre i Bil for at udøve deres Erhverv, ikke kan udøve det med det Kvantum Benzin.

Jeg haaber, at det vil være muligt snarest muligt at imødekomme disse Mennesker. Det er for saa vidt rigtigt nok teknisk, at man kunde tilbagelevere disse Motor-skattepenge, for de Penge, der er indkrævet i Aar og skal udleveres næste Aar, ligger jo i Kassen endnu; men det er Kommunernes Penge, og Kommunerne regner med dem, de indgaar i Kommunernes Økonomi paa en saadan Maade, at enhver Kommune, naar den afholder en Udgift til sine Veje, ved, hvilket Aar den faar disse Penge hjem igen, idet de i hvert Fald for Amts- og Sognekommuners Vedkommende udbetales som en Refusion af de Udgifter, de har haft til deres Veje.

Det er naturligvis vanskeligt at udtale sig om, hvad der skal ske om to Aar, og umuligt at lovgive, men jeg tror, det vilde være af overmaade stor Betydning for Beskæftigelsen ude i Landet, hvis den højtærede Minister kunde finde en Formel, hvormed han kunde berolige Kommunerne. Forholdet er nemlig, som jeg sagde, det, at hvis de ikke giver nogle Penge ud, faar de ingen Motorskat, men hvis de ikke er sikre paa Motorskatten, giver de heller ingen Penge ud, og det vil sige, at der ikke udføres noget Arbejde.

Jeg ser i Dag i Bladene, at man i Benzinnævnet har drøftet en Nyordning for Benzins Vedkommende, en Kort-Tildeling, og at man gør denne Ordning afhængig naturligvis først og fremmest af, om man kan faa Benzinen, og derefter af, om der er Valuta til Stede. Den Frygt for Valutanedgangen, som i den senere Tid har givet sig Udtryk offentligt i Tale og Skrift, er, saa vidt jeg kan se, meget overdreven. For det første er Valutanedgangen virkelig ikke paa nogen Maade afskrækkende, naar man tager Opgangen i de private Banker med i Betragtning, og samtidig er jo det, der sker, faktisk en Opsparing, en Konsolidering af dette Lands Pengemidler; for samtidig med at Forretningsfolk i Dag skal indløse deres Rembourser, skal de betale de fleste af de Varer, de skal købe i Udlandet, kontant.

Og hvis der er nogen som helst Mening i det, som i Dag er fremført i Bladene, at man mener at kunne tage et saa stort Beløb paa Skibsfarten som nævnt i Dag til Sikring og til Forbedring af Landbruget — hvad jeg paa ingen Maade misunder Landbruget, men det gør mig ondt for Søfarten, hvis det gaar ud over deres Konsolidering og deres Nyanlæg —, saa er man formodentlig sikker paa, at Skibsfarten har tjent saa store Midler i denne Tid, at den Nedgang, der nu konstateres i vor Valutabeholdning, i Virkeligheden er for intet at regne.

Jeg mener — jeg vil sige det paa den forsigtige Maade —, at hvis jeg havde udtalt mig, som man har udtalt sig i denne Tid ikke alene om vore Beholdninger, men ogsaa om vor Valuta, vilde det formodentlig blive karakteriseret som landsskadeligt. Jeg tror i hvert Fald ikke, det er til det gode, og hvis det ikke skulde være skadeligt, saa er det kun, fordi vore Ressourcer faktisk er saa store og vor Handel saa sundt anlagt, at vi i Dag kan imødekomme de Krav, der stilles om kontant Betaling.